

ΤΟ ΠΕΙΡΑΓΜΑ

«Γνωρίζω πόλεις, αγροκτήματα, λόφους, ποτάμια και βράχους· ξέρω πώς ο φθινοπωριάτικος ήλιος το δειλινό φωτίζει την πλευρά κάποιου αγρού στους λόφους· αλλά τι νόημα έχει να ορίζει κανείς σύνορα σε όλα αυτά, να τους δίνει όνομα και να σταματά να τ' αγαπά όταν το όνομα πάψει να ισχύει; Τι θα πει αγάπη για τη χώρα σου; Σημαίνει μίσος για ό,τι δεν είναι χώρα σου;»

*απο το βιβλίο της Ούρσουλα Λε Γκεν - Το Αριστερό Χέρι του Σκότους

πειρα(γ)ματική πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης





μαθητικές αντιστάσεις

ΑΦΟΥ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ...

ΑΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!

Με αφορμή την κατάργηση από το Υπ.Παιδείας των σχολικών εκδρομών στο εξωτερικό, το προηγούμενο διάστημα πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις σε πολλά σχολεία της Αθήνας και του Πειραιά από μαθήτριες και μαθητές. Οι καταλήψεις για ακόμα μια φορά έφεραν μεγάλη «αναστάτωση και πονοκέφαλο» σε συμβούλια καθηγητών και γονέων κάνοντας προσπάθειες να τις σταματήσουν.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες αντιπαθούν το σχολείο όχι μόνο σήμερα ή χθες αλλά διαχρονικά. Η κατάληψη δεν αποτελεί μόνο μέσο πίεσης για την αποτροπή επιβολής κάποιου «νόμου» αλλά αποτελεί και πράξη άρνησης ενάντια στον καταπιεστικό θεσμό του σχολείου, αφού σαμποτάρει την σχολική ρουτίνα και καθημερινότητα. Δεν χρειάζονται αιτήματα ή προφάσεις. Κάθε σχολική ώρα είναι μια χαμένη ώρα δημιουργικότητας άρα και αιτία από μόνη της. Η κατάληψη είναι ευκαιρία ουσιαστικής επικοινωνίας, μοιράσματος και επαφής. Μακριά από σχέσεις εξατομίκευσης, υποταγής και την πειθαρχίας. Οι καταλήψεις είναι ανάσες ελευθέριας, και στιγμές συνάντησης και αντίστασης.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΧΟΛΙΚΟ ΚΕΛΙ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



να βρισκόμαστε ο ένας με την άλλη





Βρε ούστ!!

Σχολείο και Έθνος

Το σχολείο ως θεσμός δεν καλλιεργεί απλά τις εθνικές ιδέες αλλά δημιουργεί εθνικές συνειδήσεις. Κυρίως μέσω της επιβολής ενιαίας εθνικής γλώσσας και μετέπειτα της διάχυσης των κυριαρχικών ιδεολογιών που διαμορφώνουν το εκάστοτε έθνος. Το σχολείο δεν είναι ένας ουδέτερος τόπος μάθησης αλλά ένας ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους που -μαζί με άλλους ιδεολογικούς μηχανισμούς- αναλαμβάνει να κατασκευάζει στην πράξη το έθνος.

Το έθνος αποτελεί ένα σύνολο ανθρώπων που εκπαιδεύεται να θέλει (ή εξαναγκάζεται) να φαντάζεται ότι έχει μοναδικά και κοινά χαρακτηριστικά (πολιτισμικά, γλωσσικά, θρησκευτικά, καταγωγικά) συγκριτικά με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο ή σύνολο ανθρώπων. Θέλει να παρουσιάζεται ως «προαιώνιο» αλλά είναι ένα κατασκεύασμα της εξουσίας που ξεκινά στα τέλη του 18ου αιώνα. Το έθνος είναι το ενοποιητικό στοιχείο των υπηκόων ενός κράτους και η συγκολλητική ουσία μεταξύ καταπιεστών/εκμεταλλευτών και καταπιεζόμενων/εκμεταλλευόμενων. Χωρίς αυτό, θα έρχονταν σε αμφισβήτηση όχι μόνο ο γεωγραφικός χάρτης των κρατών αλλά τα ίδια τα κράτη, ο καπιταλισμός και οι κοινωνικοί/ταξικοί διαχωρισμοί που προκαλούν.



ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΣ ΈΝΑ ΈΘΝΟΣ;

Βήμα 1:

Χρειάζεσαι κράτος! Ένα έθνος χωρίς πολιτική οργάνωση είναι απλά μία σκέψη. Χτίσε το κράτος σου και πρώτα από όλα δημιούργησε τον στρατό σου για να κατέχεις το μονοπώλιο της βίας. Βλέπεις «ο πληθυσμός σου, δεν θα γίνει δια μαγείας έθνος». Χρειάζονται δεκαετίες βίαιων ενσωματώσεων, ομαδικών διωγμών ή εξόντωσης ανθρώπων που δεν χωράνε στα χαρακτηριστικά του έθνους που θέλεις να φτιάξεις. Χρειάζεται επίσης υποταγή των ανθρώπων του έθνους σου στο κράτος και φυσικά μία πολεμική μηχανή για να επεκτείνεις ή να διατηρήσεις τα εδάφη σου από άλλα έθνη.

Βήμα 2:

Αφού καθάρισες με τους «διαφορετικούς», τώρα είσαι έτοιμος να κατασκευάσεις τους υπηκόους σου και να χτίσεις το έθνος κράτος σου. Θα χρειαστούν εθνικοί μύθοι για να τονώσεις την εθνική περηφάνια, μπορεί και ακόμα περισσότερες και κατάφωρες διαστρεβλώσεις, όμως μην πτοείσαι! Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους θα διαχέουν τις κυρίαρχες ιδεολογίες και οι υπήκοοί σου θα σε λατρεύουν.

1. Πρώτος και Δεύτερος Βαλκανικός Πόλεμος (1912-13): Βούλγαροι, Σέρβοι και Έλληνες χρησιμοποίησαν απάνθρωπη βία εναντίον των άμαχων μουσουλμάνων (κάψιμο χωριών, βιασμοί, εκτελέσεις αιχμαλώτων κ.λπ.), κάτι που είχε γίνει ευρέως γνωστό τότε και από την έκθεση του Carnegie Endowment. Η εθνοκάθαρση αυτή συνεχίστηκε και στον Β΄ Βαλκανικό Πόλεμο, με πρωταγωνιστή τον ελληνικό στρατό, αυτή τη φορά σε βάρος και άοπλων ή αιχμαλώτων Βουλγάρων, βλέπε, μεταξύ άλλων, το κάψιμο-ισοπέδωση του Κιλκίς, που ήταν το προπύργιο της βουλγαρικής εξαρχίας.

2. Μικρασιατική εκστρατεία (1919-1922): Η βία ξεκίνησε με το που πάτησε το πόδι του ο ελληνικός στρατός (ο δήθεν ειρηνευτικός στρατός που εκπροσωπούσε τις νικητήριες μεγάλες δυνάμεις του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου), με 200 νεκρούς άοπλους μουσουλμάνους και 2.500 συλληφθέντες και κακοποιηθέντες, μεταξύ τους μικρά παιδιά και ολόκληρες τάξεις με τους δασκάλους τους. Από τον Μάρτιο του 1921 μέχρι τον Ιούλιο του 1922 (κατάληψη Εσκή Σεχίρ, Αφιόν Καραχισάρ, σχεδόν επταπλασιασμός της περιοχής σε σχέση με την αρχική περιοχή υπό ελληνική διοίκηση που προβλεπόταν από τη Συνθήκη των Σεβρών), ο ελληνικός στρατός βρισκόταν σε καθαρά εχθρικές περιοχές, με ούτε δείγμα Έλληνα ή χριστιανού ορθόδοξου. Τότε είναι που εγκαινιάστηκε η «πολιτική της καμένης γης» ως στρατηγική επιλογή. Απ' όπου περνούσε ο ελληνικός στρατός έβαζε φωτιά, μη αφήνοντας τίποτε όρθιο, εκατοντάδες χωριά και κωμοπόλεις ισοπεδώθηκαν. Η «απελευθέρωση» γίνεται «ισοπεδωτικός τυφώνας», «καταστροφικό μένος», ένας ολοκληρωτικός πόλεμος με στόχο την προσάρτηση της ευρύτερης αυτής περιοχής (και όχι μόνο της Σμύρνης) μέχρι και την Άγκυρα, με τον Κεμάλ να συνθηκολογεί όπως όπως.

Παραδείγματα

ομηδικών

εξοντώσεων από

το ελληνικό κράτος

(στοιχεία από το βιβλίο

«Πόλεμος και εθνοκάθαρση»)

Με την κατάληξη της επεκτατικής μικρασιατικής εκστρατείας του ελληνικού κράτους σε στρατιωτική πανωλεθρία, η «ελληνική» ιστορία προσπαθεί να «σβήσει» τις ωμότητες που διέπραξε με εθνική «υπερηφάνεια». Ωστόσο, η βία του ελληνικού στρατού σε διαφορετικούς («αλλόεθνους άμαχους») δεν ήταν ούτε «παράπλευρη απώλεια» ούτε κάποια «μεμονωμένα περιστατικά». Αποτελούσε αναπόσπαστο συστατικό για τη σύσταση του ελληνικού έθνους και την επέκταση της εθνικής επικράτειας. Ωστόσο, κανένα εθνικό σύμβολο όσο ψηλά κι αν υψωθεί, καμιά εθνικιστική ιαχή όσο δυνατά κι αν κραυγάσει δεν μπορεί να αποκρύψει την πλαστότητα των εθνικών διαχωρισμών, τα εγκλήματα των εθνικισμών. Δεν αναγνωρίζουμε καμιά πατρίδα και καμιά ιδεολογία που οργανώνεται γύρω από αυτήν, γιατί πατρίδα μας είναι ολόκληρη η γη, γιατί τα σύνορα είναι ματωμένες χαρακίες στο σώμα του πλανήτη.

***ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ - ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ (σχετικά με τα πρόσφατα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»)**

Ο γεωγραφικός χώρος που ονομάζεται Μακεδονία σήμερα καταλαμβάνεται από διάφορα κράτη: ως επί το πλείστον από το ελληνικό, το μακεδονικό και το βουλγαρικό, με κάποιες άκρες της να βρίσκονται στο αλβανικό και το σερβικό. Ιστορικά, η περιοχή αυτή -όπως άλλωστε και ολόκληρη η Βαλκανική χερσόνησος στην οποία εντάσσεται- χαρακτηρίζεται από μία διαχρονική και επίμεικτη συνύπαρξη ανθρώπων και κοινοτήτων, χωρίς καμία εθνοτική-φυλετική-γλωσσική-θρησκευτική «καθαρότητα». Η έλευση όμως της εποχής των εθνών-κρατών και του κεφαλαίου, από τις αρχές του 19ου αιώνα και έπειτα, έθεσε συγχρόνως την κρατική προσταγή της εθνικής ομογενοποίησης των κοινοτήτων με κάθε κόστος, προκειμένου να κατασκευαστούν και να διατηρηθούν τα έθνη με τα αντίστοιχα κράτη τους. Έτσι, κατά την περίοδο της σταδιακής εξασθένησης και διάλυσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας σήμανε μία ατέρμονη περίοδος πολέμων, ομαδικών σφαγών, εκτοπισμών ή αποκλεισμών αλλά και καταναγκαστικής ενσωμάτωσης των κατά τόπους «ανομοιογενών» πληθυσμών. Κομβική περίοδος αυτής της διαδικασίας «εθνοκάθαρσης» υπήρξαν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι των ετών 1912-13, περίοδος κατά την οποία ο επεκτατισμός του ελληνικού κράτους διπλασίασε τα τότε εδάφη του κατακτώντας για πρώτη φορά ένα μέρος της Μακεδονίας μαζί με τη Θεσσαλονίκη και αυξάνοντας τον πληθυσμό του κατά 75%. Η στρατιωτική/παραστρατιωτική βία και τρομοκρατία εναντίον των κατοίκων της Μακεδονίας (π.χ. από τους περιβόητους και καθαγιασμένους σήμερα «μακεδονομάχους» της ελληνικής ιστορίας) είναι ενδεικτική, καθώς ο πληθυσμός που θα μπορούσε τότε να εκληφθεί ως «ελληνικός» έφτανε κατ' αναλογία μόλις το 10% του συνολικού πληθυσμού. Άλλωστε, ο ελληνικός εθνικισμός -από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και την μικρασιατική εκστρατεία- πρωτοστατούσε στον αλυτρωτισμό, μέσω του κυρίαρχου ιδεολογήματος της «Μεγάλης Ιδέας» που προσέβλεπε στην εδαφική ενσωμάτωση διαφόρων «αλύτρωτων πατρίδων και αδερφών».

{...}

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια των τελευταίων ημερών δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο παρά στην ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο (ήδη, 140 κράτη από τα περίπου 200 παγκοσμίως αποκαλούν την «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ως έχει, ενώ το «ελληνικό» κεφάλαιο είναι από τα πλέον ενεργά και εδραιωμένα στο συγκεκριμένο κράτος με επενδύσεις άνω του ενός δισεκατομμυρίου ευρώ). Γι' αυτό και στη θέση της «υπεύθυνης διακριτικότητας» του επίσημου στρατού και της εκκλησίας, έχει καθίσει ένας θεσμικός βόθρος που ενεργεί καθ' υπόδειξή τους: επίτιμοι και απόστρατοι

καρβανάδες που ζητωκραυγάζουν τον милитарισμό τους, ένα παπαδαριό που επιβεβαιώνει τον σκοταδισμό των θρησκειών, ένα φολκλορικό τσίρκο «πολιτιστικών» συλλόγων που επιδεικνύει την παραδοσιακή πνευματική ένδεια των εθνικοφρόνων και φυσικά κάθε λογής παρακρατικές γκρουπές που βρίσκουν την ευκαιρία να ξεράσουν τον θρασύδειλο φασισμό τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το εθνικιστικό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 21/01 συνοδεύτηκε από διαδοχικές φασιστικές επιθέσεις (με την πλήρη κάλυψη της αριστερής αστυνομίας των ημερών) σε καταλήψεις, όπως αυτή στον ΕΚΧ Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε από καταληψίες και αλληλέγγυους/ες) και όπως η διπλή φασιστική επίθεση στην Κατάληψη Libertatia, η οποία πυρπολήθηκε ολοσχερώς με σαφείς δολοφονικές προθέσεις. Ενώ, την επόμενη ημέρα στις 22/01, η κρατική καταστολή πήρε τη σκυτάλη χτυπώντας την αντανakλαστική πορεία αλληλεγγύης 1500 ατόμων που καλέστηκε στη Θεσσαλονίκη, με 5 συλληφθέντες διαδηλωτές στους οποίους ασκήθηκαν κακουργηματικές διώξεις.

Τα έθνη και οι εθνικισμοί, οι μύθοι και τα σύμβολά τους, είναι και θα παραμείνουν ιδεολογικές αυταπάτες που καλούν τους καταπιεσμένους να ενωθούν με τους καταπιεστές τους. Η ιστορία και τα εγκλήματά τους παγκοσμίως υποδηλώνουν τόσο τα ίδια τα συστατικά τους όσο και το μέλλον που υπόσχονται: πόλεμος, ξεριζωμός, εξόντωση και αποκλεισμός των «από κάτω» εντός και εκτός μίας εθνικής επικρατείας, προς όφελος κράτους και αφεντικών. Εναντία στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική βαρβαρότητα των κρατών, των εθνών, του καπιταλισμού, των θρησκειών, των στρατών. Για ένα ανεξούσιο κόσμο ελευθερίας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης χωρίς σύνορα, κράτη, αφεντικά και επίπλαστους διαχωρισμούς.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ – ΤΟΥΡΚΙΑ – ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΧΑΡΑΚΙΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

**Το παραπάνω αποτελεί απόσπασμα από διασυλλογικό κείμενο σχετικά με το "μακεδονικό ζήτημα" από τις συλλογικότητες: Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευσης της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Θεραϊτής (Ίλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση), Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)*

Διασκέδαση: σημαίνει σκορπίζω, σκορπίζομαι. Στην αρχαιότητα δεν είχε καμία σχέση με καταστάσεις με τις οποίες συνδέουμε τη λέξη σήμερα. Τότε, όσον αφορά την αισθητική απόλαυση χρησιμοποιούσαν τη λέξη: ψυχαγωγία. Το σκόρπισμα (ως επιβεβαίωση των πολλαπλών διαχωρισμών) και η εκτόνωση (ως καθοδηγημένη επαναφορά στους παραγωγικούς χώρους) εμφανίστηκαν στους χώρους της αισθητικοποιημένης επικοινωνίας μαζί με τον καπιταλισμό.

Εμπόρευμα: ό,τι φτιάχνεται για να πουληθεί. Εγκαθιδρύθηκε για να εξυπηρετεί με το αζημίωτο τις διάφορες ανάγκες των ανθρώπων. Σήμερα, όχι μόνο φτιάχνονται ανθρώπινες ανάγκες εκ του μη όντος για να εξυπηρετηθεί «το αζημίωτο» των εμπορευμάτων αλλά ο άνθρωπος μοιάζει να ταυτίζει όλη του τη μοίρα με τα εμπορεύματα: γίνεται ένα ακόμη πράγμα που ρυθμίζεται να καταναλώνει.

Μαγαζί: χώρος που καταναλώνονται εμπορεύματα. Κι αν κάποιος μπορούν να βλέπουν κάτι άλλο μέσα σε τέτοιο χώρο τότε το πρόβλημα (αυταπάτη ή επιτήδευση) είναι δικό τους κι όχι του καταστήματος.

Εκφράζομαι: είτε κατέχω τα εκφραστικά μέσα είτε όχι. Όταν κάποιος βρίσκει νόημα στο να εκφραστεί τότε έχει διανύσει το μεγαλύτερο μέρος στην κίνηση του προς τους άλλους. Κι όταν εκφράζεται, τότε επικυρώνει και τους μοναδικούς του τρόπους να κάνει «τέχνη» και την πιο μικρή στιγμή της καθημερινής του ζωής.

*από (το ΜΙΚΡΟ ΛΕΞΙΚΟ ΓΝΩΣΤΩΝ-ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΟΡΩΝ)
των ωχρά σπειροχάιτη (<http://wxra.squat.gr/>)



***Ένα μικρό σχόλιο για την (όχι και τόσο) νέα μόδα της Τρούμπας, των μαγαζιών της, της αισθητικής της, με αφορμή τις (πλέον) πολλές “σχολικές εκδηλώσεις” στα μπαράκια της οδού 2ας Μεραρχίας...**

Τα τελευταία χρόνια η περιοχή της Τρούμπας, στο πλαίσιο του «πλάνου εξευγενισμού» (gentrification plan) της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά έχει ακμάσει. Φθηνά νοίκια για τους επενδυτές, υποβαθμισμένη γειτονιά για όσες/ους ζουν ή ζούσαν εκεί, αιτήματα στελεχών των ναυτιλιακών εταιριών της περιοχής για μπαράκια αφού τελειώνουν τις «κουραστικές» δουλειές τους... Αυτό όπως είναι λογικό δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί μόνο για τα μαγαζιά της Τρούμπας αν δεν υπήρχε ευρύτερη προσπάθεια αναδιατάξεων στο λιμάνι και την ίδια την πόλη του Πειραιά. Δεν ήθελε και πολύ λοιπόν να μπει στο πλάνο του Δημάρχου και όλων των τοπικών αρχοντίσκων η «ανακαίνιση» της περιοχής για το καλό της οικονομίας, για την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας, για τον νέο κόσμο που ξενιτεύεται για να πιεί ένα ποτό βρε αδελφέ! Η Τρούμπα και τα μαγαζιά της αποτελούν πόλο έλξης τουριστών (μιας και βρίσκεται μόλις λίγα μέτρα από την πύλη υποδοχής κρουαζιερόπλοιων!) και καταναλωτών σε εύπεπτη συσκευασία που τα κάνει όλα και συμφέρι. Την ίδια στιγμή σχολικά δεκαπενταμελή, οργανώνουν «εξόδους» στα συγκεκριμένα μπαράκια. Οι επιχειρηματίες τρίβουν τα χέρια τους, μιας και -σχεδόν όλα-τα σχολεία των περιοχών επιλέγουν την Τρούμπα για την ενίσχυση των ταμείων τους.

(1)



Για εμάς, έτσι και αλλιώς η επιλογή της καθιερωμένης «σαββατιάτικης εξόδου» είναι κάτι που γενικά, το αντιλαμβανόμαστε ως εμπορευματοποίηση της ίδιας της ανάγκης μας για επικοινωνία, με άλλα λόγια ως κατανάλωση της επικοινωνίας. Άλλωστε κόσμος έχει διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε προσπάθεια επικοινωνίας των ανθρώπων να καλουπώνεται, σχηματοποιείται και να διαχωρίζεται σε «κουτιά διασκέδασης,» σε «ειδικούς διασκέδασης», σε σκόρπισμα στιγμών.

Ας φτιάξουμε τους δικούς μας χώρους και τρόπους συνάντησης, πέρα από την λογική της κατανάλωσης και του αντιτίμου. Να συναντηθούμε στις πλατείες, στους δρόμους, στις γειτονιές μας και ας αφήσουμε την Τρούμπα -και την κάθε Τρούμπα (που ήδη υπάρχει ή θα εμφανιστεί)- στα στελέχη των ναυτιλιακών, στους λεφτάδες, στους μπράβους, στους ιδιοκτήτες τους. Έτσι και αλλιώς δεν έχουμε τίποτα κοινό με όλους αυτούς αλλά έχουμε όλους τους λόγους για να είμαστε συνειδητά απέναντί τους.

swag-trap-dab?? swag-trap-dab???

2

Την δεκαετία του '90 ξεπήδησε μια νέα τάση στην μουσική από τον γεννήτορα όλων των «σπουδαίων» τις ΗΠΑ. Τα τελευταία 3-4 χρόνια αυτή η σαπίλα εξαπλώνεται παγκόσμια απευθυνόμενη κυρίως στους εφήβους, νέους και μικρά παιδιά. Στις 9/6/16 ανέβηκε στο YouTube ένα video clip trap μουσικής με ελληνικό στίχο. Οι «τραγουδιστές» έχοντας υιοθετήσει το αμερικανικό στυλ του «swag» (με διαμαντένια σκουλαρίκια, αλυσίδες στο λαιμό, καπελά που κρύβουν όλο το μέτωπο, πολλά tattoo, δαχτυλίδια και πανάκριβα ρούχα, ψεύτικα ρολόγια) προσπαθούν, μέσα από αυτή την πρώτη επαφή του «κοινού» με αυτό το είδος μουσικής και στυλ, να τραβήξουν και να ξεκινήσουν μια νέα μόδα. Σήμερα έχοντας φτάσει τις 8 εκατομμύρια προβολές και πολλές πωλήσεις στα live τους μπορούμε ασφαλώς να πούμε ότι υπάρχει ένα μεγάλο κοινό επηρεασμένο από το στυλ και εξίσου μεγάλο πλήθος ακολούθων στα social-media. Η τάση αυτή παρατηρείται πάρα πολύ έντονα στα σχολεία στις μέρες μας, με υιοθέτηση του όλου στυλ και προβολή του ψεύτικου πλούτου, κάτι που είναι μια τεράστια αντίφαση για την πραγματικότητα των περιοχών που ζούμε. Μέσα από το «swag» στυλάκι (το οποίο έχει γίνει πια μόδα) περνιούνται μισογύνηκες απόψεις, αποθεώνεται η χρήση ουσιών, ο ψεύτικος πλούτος, ο ρατσισμός, η ματαίλα και αναπαράγονται κυρίαρχες ιδεολογίες και συμπεριφορές. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος που αυτή η «τάση» όπως και κάθε παρόμοια «τάση» είναι τόσο διαδεδομένη και η προβολή από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης τεράστια.

Το πείρα(γ)μα είναι μια πρωτοβουλία συντρόφων/-ισσών απο τη συνέλευση του Ρεσάλτο που με έναν αυτοοργανωμένο και αντιεραρχικό τρόπο δοκιμάζει και δοκιμάζεται, μέσω ενός πειρα(γ)ματικού λόγου, ενάντια στον θεσμό του σχολείου και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα. Μακριά απο το να αναγνωρίσει το ρόλο του μαθητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμη ρόλο απο αυτούς που το κράτος και ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει τον μαθητή αποκομμένο απο την υπόλοιπη κοινωνία. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν τη μαθητική καθημερινότητα.

Στους δρόμους και τα σχολεία του Κερατσινίου, του Περάματος, της Δραπετσώνας, του Πειραιά, το πείρα(γ)μα δεν πουλιέται, δεν αγοράζεται, αλλά μοιράζεται με την κυριολεκτική έννοια της λέξης-μιάς και οι ιδέες, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Πάντα επιδιώκοντας την επαφή και την επικοινωνία με όσους και όσες προτιμούν να είναι η άμμος και όχι το γράσσο στα γρανάζια του συστήματος.

